

[Holstein.]

Valutahandelen vedblev at være fri, ikke alene er bristet, men overhovedet ikke har foreligget, i den Periode, Ordningen af 18. November har haft Gyldighed.

Som de to Omstændigheder, der i særlig Grad volder Venstre Betænkelighed ved Forslaget om Valutaordningen den 29. Januar, henviser det ærede Medlem for det første til, at den paatænkte Valutafordelingscentral faar et saa omfattende Arbejde, at ingen paa Forhaand tør sige, at det er et overkommeligt Arbejde, hvis det da skal udføres paa en for Erhvervslivet tilfredsstillende Maade. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal mener, at dette Arbejde i den forløbne Tid er blevet udført paa en for Erhvervslivet tilfredsstillende Maade.

Saa henviser det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal til den ved Lov af Marts 1924 oprettede Valutacentral, hvis Regulering af Valutahandelen brød sammen, da der var gaaet 3 til 4 Maanedes, og paaviser dernæst, hvorledes Forslaget af 29. Januar, altsaa den gældende Ordning, gaar langt videre, idet det ikke nøjedes med at foreslaa Valutaaflevering i det Omfang, som maatte anses for nødvendigt, saaledes som Ordningen af 1924, men bestemmer, at enhver Vareindførsel skal være betinget af Attest for Valutadækning. Hvis det viser sig, siger det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, at det Forsøg, der gøres, heller ikke kan gennemføres — hvormed han naturligvis, gaar jeg ud fra, mener gennemføres paa en for Erhvervslivet tilfredsstillende Maade, saaledes som det var angivet som første Forudsætning fra Venstres Side for Tilslutning —, tror det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal ikke, man kan komme videre ad denne Vej.

Jeg vil nu tillade mig at spørge, om det da er det ærede Medlems Mening efter de Erfaringer, vi har haft i den forløbne Tid, at man nu skal fortsætte ad denne Vej.

Den anden Omstændighed, som gav Venstre Anledning til Betænkelighed ved den nugældende Ordning, var, at Valutaen skal afleveres til den paa Børsen fastsatte Kurs.

„Der er jo ikke nogen fri Notering“, siger det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal.

„Det foregaar ikke i Dag“
— den 29. Januar, altsaa under Ordningen af 18. November —

„og det kommer det heller ikke til, naar denne Lov“

— altsaa den gældende Ordning —

„er vedtaget“.

Altsaa, for anden Gang bekræfter det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, at den Forudsætning for Venstres Tiltræden af Valutaordningen af 18. November overhovedet ikke har eksisteret og heller ikke eksisterer, da dette nye Lovforslag fremlægges. Der er hverken Tilbud eller Efterspørgsel, der kunde lige saa godt staa: den af Nationalbanken fastsatte Kurs.

Altsaa, Forholdene med Hensyn til Valutahandelens Frihed har stadig været vidt forskellige fra det, som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal erklærede var den bestemte Forudsætning for Venstres Tilslutning den 18. November, og denne Forudsætning har aldeles ikke været opretholdt i Tiden derefter.

„I Virkeligheden,“
siger det ærede Medlem — og jeg er fuldkommen enig med ham —,

„er det heller ikke Nationalbanken, der fastsætter Kursen; for saa længe vi fastholder Ønsket om, at den danske Krone i alt væsentligt følger Sterling, er det en kunstig Notering, der bestemmes af Forholdenes Udvikling paa den anden Side Nordsøen,“

altsaa ikke Forholdenes Udvikling og Beskaffenhed her i Landet.

„Derved,“
siger det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, „anbringer vi vort Lands Pengevæsen i den ejendommelige Situation, at den seddeludstedende Bank bliver i Stand til at øge Seddelmængden, uden at dette i mindste Maade paavirker Kronekursen i Øjeblikket,“

og dette kan godt komme til at

„skabe store Vanskeligheder den Dag, vi igen ønsker at stabilisere og binde den danske Krone.“

Jeg er ganske enig i det ærede Medlems Betragtning her.

„Krisens egentlige Kærne er,“
siger han,

„at vi stadig arbejder med de to Prisniveauer, henholdsvis for Udgifter og Indtægter, som ikke falder sammen, og hvis en Lempelse af Kreditgivningen fremkalder noget i Retning af en indenlandsk Inflation, saaledes at vort hjemlige Prisniveau stiger eller blot hindres i at falde“

— jeg maa maaske her gøre det Indskud, at det hjemlige Prisniveau er ikke alene hindret i at falde, men det er positivt steget —,

„saaledes at Overensstemmelsen mellem de to Prisniveauer hindres i at tilvejebringes, til Trods for, at vore Indtægtsmuligheder maaske yderligere formindskes ved